

[Korsgaard.]

offentlig vej, hegn, som netop beforder snelæg, og hvis fjernelse ville spare kommunen mange udgifter til snerydning. Jeg vil derfor spørge den højtærede minister, hvem der kan påtale et sådant hegn, og hvem der eventuelt kan forlange hegnet fjernet.

Den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti (N. P. Nielsen) sagde, at ingen kunne forandre noget ved et fælleshegn, uden at hegnsynet skulle været underrettet om det og have givet tilladelse til det. Sådan læser jeg nu ikke § 12. Jeg læser § 12, stk. 1, således, at ønskes et fælleshegn ombyttet eller ændret til et hegn af anden beskaffenhed, så kan de vedkommende gøre det, men hvis de ikke kan blive enige om det, skal hegnsynsmændene afgøre sagen. Jeg vil også her gerne spørge den højtærede minister, hvilken fortolkning der er den rigtige. Jeg mener, det er sådan, at hvis to naboer er enige om at fjerne hegnet og sætte et andet i stedet, så har hegnsynsmændene ikke noget med det at gøre.

Jeg vil endvidere pege på § 13, hvor der står, at hegn på privat grund ikke må fjernes, medmindre naboen får en måned til at påtale den skade, som fjernelsen af hegnet eventuelt vil medføre. Det er en af de ting, man forhåbentlig kan tale om i udvalget. Når et hegn står på en mands egen jord, synes jeg, det er lidt lang tid, der skal gå, før han har lov til at fjerne det. Jeg indrømmer, det er en ting af mindre betydning, men jeg synes alligevel, når man tænker på ejendomsretten, at hvis et hegn står på en mands egen grund, må han også have lov til at ændre det, når han, også med kortere varsel end en måned, giver naboen underretning om det.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om lovforslagets § 19, stk. 5, hvor der tales om grene, som fra andre bevoksninger end skove vokser ind over hegnet. Der står i dette stykke, at spørgsmålet kan indankes for domstolene. Jeg ville meget gerne, om loven kunne affattes på en sådan måde, at man kunne undgå at komme til domstolene, for det er netop en af de ting, der kan forvolde uenighed mellem naboer, at grene fra haver vokser ind over naboens mark. Jeg ville som sagt gerne have, om det kunne slås fast i loven, hvordan dette forhold skal ordnes.

§ 32, stk. 2, handler om kendelser, hvorved det pålægges en synsmand at fratræde behandlingen af en sag. Hvis dette forlangende ikke imødekommes, hvis hegnsynet nægter at lade et af sine medlemmer fra-

træde, skal spørgsmålet, sådan som jeg forstår lovforslaget, indbringes for en landvæsenskommission. Nu er landvæsensretter og landvæsenskommissioner jo efter den nye lov lidt større og lidt mere omstændelige, end tilfældet var forhen, så jeg synes, det er en besværlig vej at gå, jeg synes, der måtte kunne findes en eller anden lettere tilgængelig instans, der kunne optræde som dommer, som mellemmand, i denne sag.

Kapitel VI handler om hegnsynsforretninger, protokolførsel o. s. v., og jeg synes, at dette i forslaget er gjort meget omstændeligt; jeg ville meget gerne, om det kunne forenkles noget.

Endelig vil jeg gerne gøre en bemærkning om lovforslagets § 42, stk. 4, hvor der står, at når der er forløbet 5 år fra en hegnssags endelige afgørelse, kan sagen påny optages til overvejelse. Jeg mener, at dette må ændres derhen, at hvis der er sket væsentlige ændringer i området, må en sag kunne optages igen, selvom der ikke er gået 5 år.

Alle de bemærkninger, jeg har gjort, drejer sig imidlertid om forhold, man kan snakke om i et udvalg, og som man forhåbentlig også kan snakke sig til rette om, så jeg skal på mit partis vegne give tilsagn om en loyal og velvillig behandling.

Oluf Johansen: Det foreliggende lovforslag er meget omfattende, ikke blot ved sine 53 paragraffer, delt i 8 kapitler, men også fordi det berører så mange enkeltheder. Ligesom selve livet er fuldt af mangfoldigheder, har dette lovforslags bestemmelser til opgave at gøre ret og skel i det utal af tilfælde, som en hegnsløvgivning omfatter. Og så løser lovforslaget endda langtfra alle problemer, men der henvises stadig til de to parterers enighed, til, hvad de kan enes om, og til hegnsynets skøn. Men længere kan man måske ikke komme, og mere præcist kan det måske ikke fastslås.

Med dette lovforslags ophøjelse til lov tager man afsked med loven om hegn af 6. marts 1869 og et par senere udstedte anordninger om hegn og fred for jorder i Danmark. Det er altså en gammel lovgivning, der står foran sin afløsning. Lad være, at tiden nu har forandret sig og er løbet fra de dengang givne bestemmelser, men helt galt har det ikke været, hvad man fandt ud af dengang, siden loven af 1869 har haft så lang en løbetid.

Det skal imidlertid ikke være min opgave at beskæftige mig med den bortgangne, derimod vil jeg med tilfredshed hilse den nye lov velkommen. Jeg går ud fra, at lovforslaget, som allerede foreslået, vil blive